

גם פך השמן או הגו

מהר"ץ חיות שבת באו

להדליק בשמן טהור. וי"ל דמי"ל דע"כ לריכוס לתיאדר על טהרה היכי דאפשר. ומה שלא חשבו הנס בנה שלא טימאו גם הפך הוהי"ל דזה אינו יולא מנדר הטבע. דיכול להיות דע"פ מקרה לא הכירו האיובים כפך. ולא עתאזוהו. כמו שלא חשבו אה הפכרי שנלחו החשמונאים שהיו מועטים אה המרובים. ועי"ן רמב"ם פ"א מה"ל חנוכה ה"א דכל"ה שלא חשבו רק גם זה אבל הע"ס בכלן מהדר רק על גם הולא מנדר הטבע אין אומרים הלל על נסים נסורים. אשר הקני"ה טושה לנו בכל רגע. והארכתי בזה בחיבורי :

מהר"ל בר מצווה

טובים בהלל והודאה, וגם האמר וכו' בשביל שנעשה להם זה בהולקה דינא מהיה כניילא ההולקה היו מוכנים דעוה כי מה שקיים לתודות ולהלל זה כאשר נעשה לו גם ובשביל הצלתו ולא שבעל הצדקה לו גם ליתום הצדקה בראשו הצדקה האמת אל "הצדקה"

בארנו לפעולה כי כונת האדם לשביל התיאדר והתעורר על ישראל כי המצות לנו היא הפעולה שכלת האליקים והודאי בשול התורה הוא בשיל ישראל וכל העולם היה על לסיכך נעשה להם זה המצות והללית וישא מצות אמת כי מצוה חתומה בשם התנאים לנצל התורה ובעניינים כי ישא מצוה זאת גם כן הוא בבית המדרש אשר כל בניית החנים היה לשביל תמיכה השכלתו והתעורר ביישראל ועיקר ההתעורר הוא ביום השבת ולפיכך נעשו הרמב"ם דורו זה ליום שששה ליום בשביל ההולקה, וע"ן דש לשביל צעיקר מה שקבעו ימי חנוכה בשביל שהיו לפעמים את היוםים רק שלא היה וראה שיהי ע"ן וע"ן היה על די גם נעשה זה השם יתברך ולא היה ית מקום וגיבורים ולפיכך נעשה השם על זה הנה המצוה צדקה שכלל היה גם כי השם יתברך וכן השכלתו היה נעשה ישראל היה מן השם יתברך

שלת אמת לחנוכה תרל"ה

וכו בנס דחנוכה. שגברו על היונים יש הלל על ג"פ הנס וההצלחה וגם נס הנרות שכי"ז חסד נגלה. וחודאת הונא על כל הנלות ו"ן שאחר שגברו והרויחו עי"ן נגלה שכל הנלות היו לטובה כדי לדחות בח"י מלכות יון למורי להיות תקיף הכולל לדחות די מלכות לברר כי להי המלוכה כנייל. וזהו הלל והודאה כנייל :

במלחמה על יוון?

פ"כ יהושע שבת באו

כוננו בדפוסים לכן נראה דעיקר הנס לא נעשה אלא להודיע לנס חנינו המקום עליהם בהשכח שנעשה זה הנס סמיד שלא מלא פסול בשומר וכעמו כלהם וסאלו ולתפוחם לנו ניקח עיקר הפנין שנאלו גאלה שלימה מיד שגאלהם שהיו אומרים ליהודים כמנו על ק"ן הסור שאין לכם חלק באלהי ישראל וגזרו נהם שדניוים ועכ"פ שנאלו ונעשה להם גם גדול ששלמו לכן נעשה נהם ג"כ גם זה הפנין הכוונה שפול עזות ליהודים שסכסכה שורה נהם כדדו"ש"י מני לפנין זה ששלמו חלל שלמה מיתם שמתן הכריז חסונו מר משרבי לפעמים כיה ככה וסוף לך נעשה להם גם כיום הפנין מנס בליתן הימים שהיה עם ללן להודיע עתהו לזכרון כהמלוכה כי לל יבין :

פסחים ק"ז. והלל זה מי אמרו נביאים שביניהן תקנו להן לישראל שיהו אומרים אותו על כל פרק ופרק ועל כל צרה וצרה שלא תבא עליהן ולכשנגאלין אומרים אותו על גאולתן.

רשי"י שם ועל כל צרה שלא תבא עליהם - לישנא מעליא הוא דנקט, כלומר שאם חס ושלום תבוא צרה עליהן ויושעו ממנה, אומרים אותו על גאולתן, כגון חנוכה :

ז ולא הניחו אותם לעסוק בתורה זו פרצות וטמאו וטהורות וכו' להם הי אבותינו ורושיעט מידם והצילם ול מידם והעמידו מלך מן הכהנים

חדש כסלו היה ונכנסי לחיל כל אלא יום אחד בלבד והדליקו ממנו ור' ימיים האלו שתלתן מקיל חמשה על פתחי חבתים בכל לילה ולילה ו חנוכה וחי אסורין בהספד והעניית ת חמנית :

הרצ"ה ק"ק החילוהימין

פ"כ הששן הגניז, כחותם הכהן הגדול וכמפלאות הארתו, הוא השוכן את ערכם המיוחד של אותם דימיים, ונתן הארתו שפעו בחממת בית-המחידה המפורד והפתחיש, מחבר ערכו יספורו של ביתו ועצם-יורטו אשר עשו לנו את החיל, וזוכרים אנו כי די אלהינו הנוטע שמים ויוסד ארץ, הניתן לנו תורה-אמתהו, הוא הנותן לנו את הכח לפשות החיל, והמבטיח את נצח ישיענו. הם הנם הציונה-לדבר האחרונה אשר ניתנה לנו מתוך היונייתה האלהית של איצו כסדר-הימים הישראלי ובהמשך קיומו בזהותו בארצות גוויים. אמתהו שיהי כי זה יאן

שפת אמת לחנוכה תרל"ה

בספר קדושת לוי פ"י בזמן הזה ממש עתה יש בכל שנה הארה מחננים שהי או ע"ש. אך מ"ם להרגיש הארון הנס צריך האדם להיות נפרש מהטבע. וכפי מה שאינו משוקע בטבע וגשמיית יכולין להרגיש. כי נס הוא למעלה מהטבע. ומ"ם ע"י המצוה נ"ח להיות נדבק במה שלמעלה מהטבע, שזה עיקר בח"י המצות לדבק ולחבר האדם במה שלמעלה מן הטבע, אף שעושה עניי עוה"י מ"ם יוכל להיות נדבם ע"י אור המצות שהם בבחי עשי גשמיית כנייל. ואמ"י מו"ר זצלה"ה אמר קבעום ימים טובים בחלל והודאה. שבקנו עי"י הלל והודאה יורר תאדם הארת הימים שיהיו נפתחים ומאירים לו, וכן מירש יכר עשה לפלאותיו להיות נזכר הארת הנסים והפלאות בכל שנה בימים חסם עכ"י ו"ל :